

סרטים

התיבות לבנות

הפנטזי (צפון, תל-אביב, אנגליה) הוא השיטה של גיבור הסרט, שבעזרתה הוא צד בחורות. אבל הפנטזי הוא האליבי של הסרט. מאחורי אליבי זה מסתתר, מתפרץ שפע של יופי מטורף, ושל צבעים מטורפים. הסרט נפתח בצילומי-חלום לבנים, של מצעד-יפהפיות המוני, על מדרגות ביתו של ריי ברוקס. המפתח עם שערות הברילנטיות, החלום הוא חלומו של מייקל קורדינג, חברו. הוא מסתיים עם סיום צילומי-הכתרת רות של הסרט. החבר מתעורר וקורא: "מה יש, בסך הכל יש לו הצלחה מסויימת אצל נשים!"

הקסם הלכן חולף, והסרט נכנס לתוך פנטסיה של הומור וטירוף. מייקל קורדינג, הבחור הרעב למין, מנסה לתפוס את הפנטזי של חברו בפיתויים. דונאלד דוגלי נכנס לתמונה עם מברשת ודלי. הוא צובע את הכל בלבן, הוא שונא את הצבע החום. הבחור הרעב למין והצבע הולכים לחפש מיטה כדי לכבוש בעזרתה נשים.

הם מוצאים מיטה-ברזל עצומה, ובחורה כפרית המחפשת את הימק"א לנשים. הן שלושה עובדים על פני לונדון, יחד עם המיטה, במירוץ מאושר, נפלא, שמח. הם מגיעים הביתה. המפתח המקצועי מנסה לפתוח את הבחורה. היא לא מתפתה. הם הולכים בהייד-פארק. השניים האחרים רודפים אחריהם. הבחורה מתפרצת לתוך העיר בקריאות-אונס. הסרט מסתיים בחלום לבן של תהלוכת-נשים.

כל הסיפור, שהוא בעצם לא סיפור, משמש תירוץ כדי להקרין שמחה, הומור ויופי על הבד. ריצ'ארד (ארבעת המופל"אים) לסטר, הבמאי האמיתי של הדור החדש בעולם, אינו מטפל באיזושהי נושא מסויים. הוא לא מנפץ שום אלילים.

הוא לא מאמין בדבר, הוא שמח. עליו, נהנה מהחיים, מכל מה שיש בהם, וצוחק על הכל. הוא צוחק על הדור הישן, המביט על הצעירים כעל יצורים שלא מהעולם הזה. הוא צוחק על המכאניקה של בני-האדם,

חות והגייון. יש בהן אפילו תעלומה. זהו סרט טוב, מצולם טוב, בנוי טוב, ויש בו שחקן מצויין, מייקל קיין. אם ה"קהל לא יאהב אותו כמו שאהב את שון קונורי זה לא לזכותו של הקהל.

הגברת הזקנה

הגברת מרפל כולשת בני (הוד, תל-אביב, ארצות-הברית) היא שוב בולשת. היא שוב עושה פרצופים והעחיות, מעקמת את הפנים, מסדרת את המפקח הטיפש שלא מבין כמה היא חכמה, ומגלה את הרוצח הרשע, שבצעם לא אשם. הוא רק סובל מתסביכים פסיכולוגיים.

הפעם היא (מרגרט רוטרפורד) עושה את זה על היים, באיניה, בעלילה שאינה מתקבלת על הדעת, תוך כדי התפתחות שאינה מותחת, וסוף שאינו מפתיע.

הסרטה

רכבת על הדשא

איך הופך מחזה כמו הפנטזי (ראה לעיל) מהצגה לונדונית מצליחה לסרט, הזר כה בפרס ראשון בפסטיבל-הסרטים בקאן? מספר המפיק דווינשטיין:

ראיתי את ההצגה. היא מצאה חן בעיני. לקחתי את שארל ווד, סופר צעיר, ותונאי, וביקשתי ממנו שיכתוב לי מזה תסריט.

הוא הסכים. שמונה ימים לאחר מכן הוא בא לראות אותי. הוא אמר לי: "אני חושב שאני עוזב את זה."

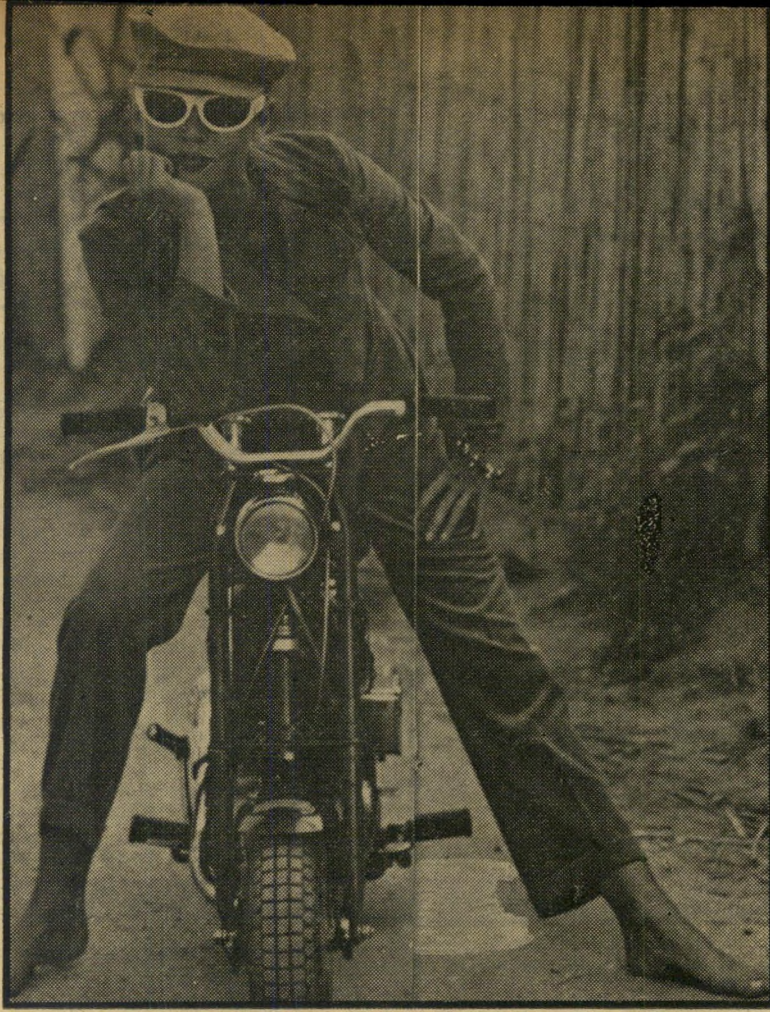
שאלתי אותו: "למה?" "בגלל ש... (הוא פחד להודות) בגלל שאני מוכרח להעביר בתסריט רכבת, רכבת ארוכה, על הדשא של ההייד פארק."

"בבקשה" אמרתי לו, "אל תהסס, תכתוב מה שאתה רוצה."

"אני יכול, אולי להעביר רכבת גם על הגשר הרביעי של לונדון?" שאל אותי. "בטח" אמרתי לו. "תעביר אותה."

הוא הלך, מרוצה. הוא כתב תסריט והכניס לשם את שני השגונות שלו, רכבות וצבא.

אל תזכור אותם. בתור במאי רציני את ריצ'ארד לסטר, הבמאי מהסרט של

ב"ב צחוק, צחוק, אבל

"ב-ריינלנד אני פונה שמאלה." מתרגמים את זה המתרגמים: "אמריקה היא ארץ יפה." איך לא לבגוד? אם נניח, נושא ה"גיבור של הסרט נאום כזה: "כיצד ליישב את החובה עם המצפון? תגיד לי אתה. אלוהים יודע שהייתי מעוניין למצוא דרך כזאת. האם אתה מוכן להגיד לי, בכנות, שחיי של האדם שאנחנו עומדים לתלות עדיפים על החוק אותו אנחנו משרתים? תגיד את זה. בבקשה. תראה לנו כיצד להצילו מבלי להנזיח את תפקידנו. ואם אינך יכול לעשות זאת, תראה לנו כיצד לא לבגוד בתפקידנו. דבר, תגיד מה שיש לך להגיד. תציל אותו ותציל אותנו."

התרגום לכל זה הוא פשוט: "איך לדעת איך לנהוג? האם אתה יודע?" עשרות סרטים מועלים בפני הקהל ב"ארץ בתרגומים כאלה, תרגומים משובשים. המשתמשים בשפה הלוקלת, שאינה מאפשרת להבין את המתרחש על הבד.

השאלה היא מדוע ירושלים סגל, המתרגם היחידי בארץ, לא יכול לשלוח את המתרגמים שלו לאיזה קורס ללימוד עברית, או אנגלית. או ללמד אותם, לפחות, להבחין בין זכר לנקבה? נראה שהבורות של המתרגמים לא מטרידה את הממונים על הסרטים המיובאים לארץ, למה, אם כן שתסריט אותו?

כוכבים

העבודה והחיים

כבר עבר חודש מאז הסתיימה הסרטה ויווה מאריה, ועדיין איש לא יודע מה קרה שם. בעצם בין בריגיט ברדו לז'אן מורו. השבוע הסכימה בריגיט לגלות את האמת: "לא קרה בינינו שום דבר. העתור נאם רצו נורא שנריב. אבל אנחנו לא רכנו."

ההסרטה נגמרה. אני לא רואה אותה יותר. אנחנו פשוט שתי נשים שונות לגמרי. היא אוהבת דברים אינטלקטואליים, אס-סתיים. אני אוהבת סתם דברים פשוטים, את השמש, את היים, לצחוק.

"זו, למשל, יש לה רומס רויס, ויש לה בטח מלצר פרטי. אני, החברים שלי, הם אנשים כמוני. אנשים טבעיים, כאלה שאימרים דברים לא-מסובכים. אני חושבת שהיא אוהבת להקיף את עצמה באנשים מפורסמים, באנשים בעלי שם, סופרים גדולים, אנשי-אופנה גדולים, במאים גוויים."

יש בינינו, בקיצור, הבדל אחד פשוט. אני אוהבת לחיות והיא אוהבת לעבוד. זה הכל.

איזה חוקים. אבל מה זה "דבר כזה"? שאלתי אותם.

"הסרט הזה, הם אמרו לי, "איך הם מדברים האנשים בסרט שלך?"

"זהו הצורה הנורמלית" אמרתי להם, "הצעירים מדברים כך, השנה."

"איזה צעירים?"

"הצעירים האנגלים."

"איפה?"

"באנגליה."

"לא נכון, הם אמרו לי, "הצעירים האנגלים מעולם לא דיברו, ולעולם לא ידברו כך, באנגליה."

"בואו אתי, אמרתי להם, "קחו את המגבעות שלכם ונלך לשמוע ביחד איך מדברים הצעירים האנגלים, באנגליה."

הם הביטו אלי, האנשים של הצנוורה, ושאלו אותי: "איפה באנגליה?"

"ברחוב, אצלם, בכל מקום" אמרתי. "כן, אבל זה לא נוגע לנו" הם אמרו לי, "מה שנוגע לנו, זה איך מדברים צעירים אנגליים באנגליה, בקולנוע האנגלי."

טוב, איכשהו זה עבר. הם אישרו את הסרט לאחר שראו אותו מוכן. נשארה בעיית המפיצים. אני אומר מיד, בביטחון, ששום מפיץ בתנאים נורמליים, לא היה מקבל סרט כמו הפנטזי. אבל אני עשיתי את טוט ג'ונס. קיבלתי מהם יתם מיוחד.

חוק מזה הייתי בקשרים עם יונייטד ארטיסטס. הם הסכימו להפיץ את הסרט. זהו זה. זה כל מה שאני יכול להגיד על הפנטזי. את הרושם שלי מהסרט אני שומר לעצמי.

ישראל

את מי לתלות?

"גא לנשק אותי." "לא, אני יראה מצעדי אביך." "גא לא לירוא מצעדי אבי. היא לא בבית."

"אבל היא יכולה לצוץ בכל רגע." "לא, אבי לא צץ היא נעלמה לקולנוע." גא להגיד לי שאתה אוהב אותי."

זהו דיאלוג טיפוסי של סרט זר בתרגום העברי, בדרך כלל, כשהסרט הוא גרווע, לא חשוב, באמת, אם הבחור אומר לבחורה: "גא, להגיד לי שאתה אוהב אותי." או אם הבחורה אומרת את זה לבחור. בסרט טוב זה כן חשוב. לכן בסרטים טובים לא מובא אפילו הדיאלוג הזה. סרטים טובים נוהגים להתרגמים לא לתרגם.

אם, נניח, בקומדיה מטורפת, שואלים עתונאים שחקן שהגיע זה עתה, בפעם הראשונה בחייו, לאמריקה: "איך אתה מוצא את אמריקה?" והוא עונה להם:

החלום ב"הפנטזי"

פתי יאמן לכל פתוי

החיפושיות. אני רוצה לבקש דבר אחד, שאף פעם, אף אחד לא יזכיר לי את שם הסרט הזה. זה עושה אותי חולה. ראיתי את הסרט הראשון של לסטר. ראיתי אותו ותיכף אמרתי: "זהו זה. את הבמאי הזה אני רוצה. ואחרי-כך לא עשיתי את הסרט של הביטסר. מישוה אחר עשה אותו. טוב, לא נדבר על זה יותר. העיקר שבש"ב ביל הפנטזי השגתי אותו. הוא היה פנוי."

איפה מדברים ככה? בסוף נשארה רק הבעייה של הצנוורה ושל המפיצים. אנשי הצנוורה אמרו לי: "מה זה?" (הם אמרו לי את זה מיד לאחר שקראו את התסריט. "זה לא סרט. הדבר הזה, זה לא נוגע לנו. תעשה את זה אם אתה רוצה, אבל על אחרי-כך."

אתה מבין, הם אמרו לי בעדינות, "בשביל דבר כזה אנחנו צריכים להמציא חניקים חדשים, ואנחנו אפילו לא יודעים

על חוסר המקוריות שלהם, על החקיינות שלהם, על האובססיות המיניות שלהם, ועל מה שמעכב אותם. הוא צוחק על הכל.

לא לאינפנטילים

תיק איפקרם סודי ביותר (אוריון, תל-אביב; ארצות-הברית) הארי זלצמן, ה"מפיק של סרטי גיימס-בונד, ראה שהגיבור שלו עומד להיגמר. הוא עשה כבר כל מה שאפשר לעשות בעולם. הוא החליט לעלות על גיבור חדש.

הגיבור החדש הוא הארי פאלמר. הוא לא אדם עליון ולא יפהפה חולני. הוא גר בחדר שכור, מחפש דירה, מכין לעצמו קפה בבוקר, ומבשל לעצמו את ארוחותיו. הוא לא אינפנטילי כמו גיימס בונד. הוא פותח, הוא נלחם. הוא לא תמיד מצליח, וההרפתקות שלו, בניגוד להרפתקות של גיימס בונד, יש בהן מתח, יש בהן התפת-